

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/319/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120234769
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120234769.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: W. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom: J. XXX/X, XXX XX Y. - S.. hrdinov, právne zast.: JUDr. Anna Tarabčáková, advokátka, so sídlom: Krivá 18, 040 01 Košice - Juh, proti povinnému: N. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom: Y. XXXX/XX, XXX XX Y.-G. I., o vymoženie 3 983,27 eur s prísl., vykonávanej súdnym exekútorom: JUDr. Ladislav Kováč, so sídlom exekútorského úradu: Južná trieda 93, 040 01 Košice, IČO: 35 505 222, pod sp. zn. 88EX 196/2020, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/319/2020 zo dňa 28. júla 2020, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinného zamieta.
- II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/202/2020 zo dňa 22. mája 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal.

2. Vychádzal zo zistení, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 11. 02. 2020 domáhal od povinného vymoženiu 3 983,27 eur s prísl. na základe exekučných titulov - platobného rozkazu Okresného súdu Košice I sp. zn. 19Ro/1859/2007 zo dňa 11. 10. 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/431/2009 zo dňa 15. 04. 2010 a opravným uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 40C/431/2009 zo dňa 27. 12. 2010 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/107/2011 zo dňa 28. 06. 2011. Dňa 22. 04. 2020 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ladislava Kováča, so sídlom exekútorského úradu Južná trieda 93, 040 01 Košice (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp. zn. 88EX 196/2020.

3. Povinný podal u súdneho exekútora v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku). Návrh na zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že v upovedomení o začatí exekúcie je nesprávne označený ako Ján U. tanečná škola "B.", Y. č. XXXX/XX, XXX XX Y., nar. XX.XX.XXXX, IČO: 30 655 561, pričom v exekučnom titule je označený ako N. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX Y.. Povinný tiež namietal skutočnosť, že mu nebolo doručené Oznámenie o ukončení exekučného konania zo dňa 09. 03. 2020, ktoré malo byť ukončené dňa 06. 03. 2020 na exekútorskom úrade JUDr. Lenky Borovskej, pod sp. zn. EX 87/2008.

4. Oprávnený v podanom vyjadrení s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil. Uviedol, že v návrhu na vykonanie exekúcie ako aj vo vydanom poverení na vykonanie exekúcie je povinný označený

správne, teda tak, ako je to aj v exekučnom titule. Pochybenie nastalo u súdneho exekútora, ktorý k menu povinného pripojil Tanečná škola OMEGA, ako aj IČO, ktoré pochybenie je možné odstrániť.

5. Po oboznámení sa s návrhom povinného na zastavenie exekúcie súd dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť. K námietke povinného spočívajúcej v nesprávnom označení povinného v Upovedomení o začatí exekúcie uviedol, že v predmetnej veci je povinný vo všetkých exekučných tituloch označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ, N. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. Y. XXXX/XX, Y., a rovnakým spôsobom bol povinný označený aj v návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Povinný bol v poverení na vykonanie exekúcie na základe podaného návrhu a výsledku lustrácie v Registri obyvateľov SR rovnako označený ako „Ján U., nar. XX. XX. XXXX, Y. XXXX/XX, XXX XX Y.- G. I.“. Súd preto zaujal názor, že sa jedná o chybu v písaní zo strany povereného súdneho exekútora, ktorá však nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Zjavná chyba v písaní v časti označenia povinného v upovedomení o začatí exekúcie je dôvodom na vydanie oprávneného upovedomenia o začatí exekúcie zo strany povereného súdneho exekútora s už správnym označením povinného. Podľa záverov súdu exekúcia začala dôvodne, nakoľko označenie povinného v návrhu na vykonanie exekúcie priamo vyplýva aj z predložených exekučných titulov a súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie jednoznačne identifikuje osobu, voči ktorej má oprávnený pohľadávku priznanú exekučným titulom. Z uvedeného dôvodu súd nevyhovel vyššie uvedenej námietke povinného a dospel k záveru, že táto námietka nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. K námietke povinného týkajúcej sa nedoručenia Oznámenia o ukončení exekučného konania povinnému súd dôvodil, že v zmysle § 8 ods. 3 zák. č. 233/2019 Z. z. exekútor ukončenie exekučného konania oznámi oprávnenému. Preto ani v tomto prípade nie je námietka povinného opodstatnená, pretože zákon exekútorovi neukladá povinnosť oznámiť ukončenie starej exekúcie povinnému. Podľa súdu potom povinný nepreukázal existenciu žiadneho dôvodu, ktorý by v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku mohol byť podkladom pre zastavenie exekúcie, a preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Oprávnenému ako procesne úspešnému účastníkovi voči povinnému nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal z dôvodu, že si ho tento v konaní neuplatnil.

6. Proti tomuto rozhodnutiu podala povinný sťažnosť, v ktorej sa domáhala zrušenia napadnutého uznesenia. Nesúhlasil so záverom súdu, že zjavná písárska chyba v označení povinného v upovedomení súdneho exekútora nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie. Osoba povinného nebola označená v súlade s exekučným titulom, nejedná sa o písársku chybu, preto trval na svojich námietkach, ktoré uviedol aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Súčasne požiadal o odklad exekúcie podľa § 3a zákona č. 62/2020 Z.z. a vyhlásil, že v dôsledku mimoriadnej situácie spôsobenej šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 prechodne poklesli jeho príjmy a neodkladná exekúcia by mohla mať pre neho alebo príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. K žiadosti o odklad exekúcie pripojil vyhlásenie o svojom majetku, ktorým deklaroval, že nevlastní žiadne hnutelné veci vrátane finančných prostriedkov a nemá žiaden príjem.

7. Oprávnený sa vo vyjadrení k sťažnosti povinného v celom rozsahu stotožnil s napadnutým uznesením zo dňa 28.07.2020 vrátane jeho právnej kvalifikácie a žiadal sťažnosť povinného v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na skutočnosť, že povinný bol označený v exekučnom návrhu zo dňa 11.02.2020 v súlade s jeho označením v príslušných exekučných tituloch. Povinný vo svojej sťažnosti nenamietal oprávnenosť vymáhanej pohľadávky, iba namieta nesprávne označenie svojej osoby, ako povinného. Jedná sa o administratívnu chybu - písaciu chybu konajúceho exekútora, ktorá bola opravou odstránená.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť,

je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebráni jej prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti. Práve pre správnosť dôvodov pre prijatie preskúmaného rozhodnutia uvedených v napadnutom uznesení by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie sťažnostného súdu. Súd tak považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť odôvodnenie tohto uznesenia už len o výklad smerujúci k zdôrazneniu správnosti jeho záverov.

15. Súd pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal zo samotného účelu vykonávacieho konania, ktorého je zaistiť ochranu práva toho, komu takéto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. Ak je súčasťou rozhodnutia orgánu verejnej moci uloženie povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v tomto rozhodnutí. Inštitút núteného výkonu takéhoto rozhodnutia možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté priznané plnenie riadne a včas, teda vo výške a v lehote určenej vykonávaným rozhodnutím. Z ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať plnenie z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Pokiaľ si potom povinný svoju povinnosť voči oprávnenému nesplnil tak, ako mu to ukladá predložený exekučný titul, oprávnený má zákonom priznanú možnosť domáhať sa jeho núteného výkonu. Povinný v konaní ani netvrdil, že by si voči oprávnenému svoju súdom určenú povinnosť splnil. Aj sťažnostný súd potom dospel k záveru, že exekúcia sa začala dôvodne.

16. Porovnaním výrokov a záhlavia predložených exekučných titulov a vydaného poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že oprávnený sa voči povinnému domáha vymoženia toho, čo mu priznáva vykonateľné súdne rozhodnutie, pričom súd zdôrazňuje, že vecná legitímácia oprávneného a povinného ako aj ich označenie plne korešponduje s predloženými exekučnými titulmi. Ani sťažnostný súd potom nemal žiadne pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii oprávneného (vykonávané rozhodnutia mu priznávajú právo na vymáhané plnenie) a pasívnej vecnej legitímácii povinného (vykonávané rozhodnutia mu ukladá vymáhanú povinnosť plniť).

17. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie

zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom.

18. Na podklade tohto výkladu je zrejmé, že ani prípadná zrejma nesprávnosť v označení oprávneného v upovedomení o začatí exekúcie, nemá charakter takej skutočnosti, ktorá by v danom prípade zakladala neprípustnosť exekúcie, keďže ako už bolo uvedené vyššie, všetky zákonné podmienky vedenia exekúcie na majetok povinného na podklade predložených exekučných titulov boli splnené. Exekučná činnosť vykonávaná súdnym exekútorom je proces duševnej činnosti, ktorého výsledkom je navonok prejavovaný individuálny právny akt súdneho exekútora. Pri takomto procese nie je možné predpokladať absolútnu neomylnosť osôb zúčastnených na príprave a tvorbe jeho vonkajšej podoby. Ani pri vyhotovení upovedomenia o začatí exekúcie podľa § 61 a nasl. Exekučného poriadku sa súdny exekútor nemusí vyhnúť chybám v písaní, či iným zrejším nesprávnosťami. Zistené nesprávnosti v upovedomení o začatí exekúcie je súdny exekútor povinný odstrániť vydaním opravného upovedomenia podľa § 200 Exekučného poriadku v spojení s § 224 CSP per analogiam. Už z intencií názvu tohto aktu súdneho exekútora vyplýva, že exekútor ním len upovedomuje povinného o začatí exekúcie, ktorá však začína už dorúčením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku), pričom v poverení na vykonanie exekúcie bol povinný označený správne, teda tak, ako to vyplýva aj z predložených exekučných titulov. Prípadné zrejme nesprávnosti v upovedomení o začatí exekúcie preto nie sú pre posudzovanie prípustnosti vedenia exekúcie v časti nároku oprávneného priznaného exekučným titulom nijako významné, keďže sa nejedná o skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom bránili vymáhateľnosti exekučného titulu a nedosahujú preto intenzitu skutočností predpokladaných v ust. § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, ktoré vedú k zastaveniu exekúcie. Opačným výkladom by súd dospel k absurdnému záveru, kedy by len v dôsledku akejkoľvek formálnej chyby súdneho exekútora (prípadne jeho administratívneho pracovníka) pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie zbavil natrvalo povinného jeho povinnosti splniť si voči oprávnenému svoj záväzok z exekučného titulu, čo je v priamom rozpore s účelom exekučného konania. Ani samotný povinný súdu neozrejmal, aký vplyv má podľa jeho názoru pochybenie súdneho exekútora pri označení účastníkov konania v upovedomení o začatí exekúcie na (ne)prípustnosť exekúcie. Tejto obrane povinného proti exekúcii preto ani sťažnosť súd nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

19. Pokiaľ povinný žiadal súd aj o odklad exekúcie v zmysle § 3a zák. č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zák. č. 62/2020 Z.z.“), súd k tomu uvádza, že v zmysle § 3a ods. 1 cit. zákona upovedomenie o odklade exekúcie vydáva súdny exekútor. Avšak v zmysle § 3a ods. 3 zák. č. 62/2020 Z.z., na žiadosť sa neprihliada, ak exekučné konanie začalo pred 12. marcom 2020. V danom prípade bol návrh na vykonanie exekúcie súdu doručený dňa 11.02.2020, ktorým dňom začalo exekučné konania (50 ods. 1 Exekučného poriadku) a preto sa na žiadosť povinného o odklad exekúcie neprihliada. Podaním zo dňa 17.09.2020 súdny exekútor oznámil súdu, že povinný bol o tejto skutočnosti zo strany súdneho exekútora upovedomený.

20. Na základe zistených skutočností súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Preskúmané rozhodnutie, ktorým súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, je preto vecne správne. Z uvedených dôvodov súd postupom bez nariadenia pojednávania sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietol (I. výroková veta rozhodnutia).

21. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez vyluču účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytlí kompletný a

ucelený podklad pre spravodlivé rozhodnutie. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania.

22. Aj v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie vrátane nadväzujúceho sťažnostného konania sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 a čl. 17 CSP oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal. Vychádzal pri tom zo skutočnosti, že exekučné konanie je prísne ovládané dispozičným princípom a exekučný súd môže viesť exekúciu voči povinnému len v rozsahu požadovanom oprávneným. Pokiaľ si potom oprávnený voči povinnému žiadne trovy konania neuplatnil, súd nemohol v danej veci vydať ani dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie tak, ako to predpokladá ust. § 199 ods. 1 Exekučného poriadku, na podklade ktorého by bolo možné v prospech oprávneného ním uplatnené a následne rozhodnutím súdu priznané trovy konania o sťažnosti vymáhať voči povinnému v tomto exekučnom konaní.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).